

TĖVIŠKĖS AIDAI

Nr 27 (1857) 1993 m. liepos mėn. 20 d

XXXVIII M E T A I

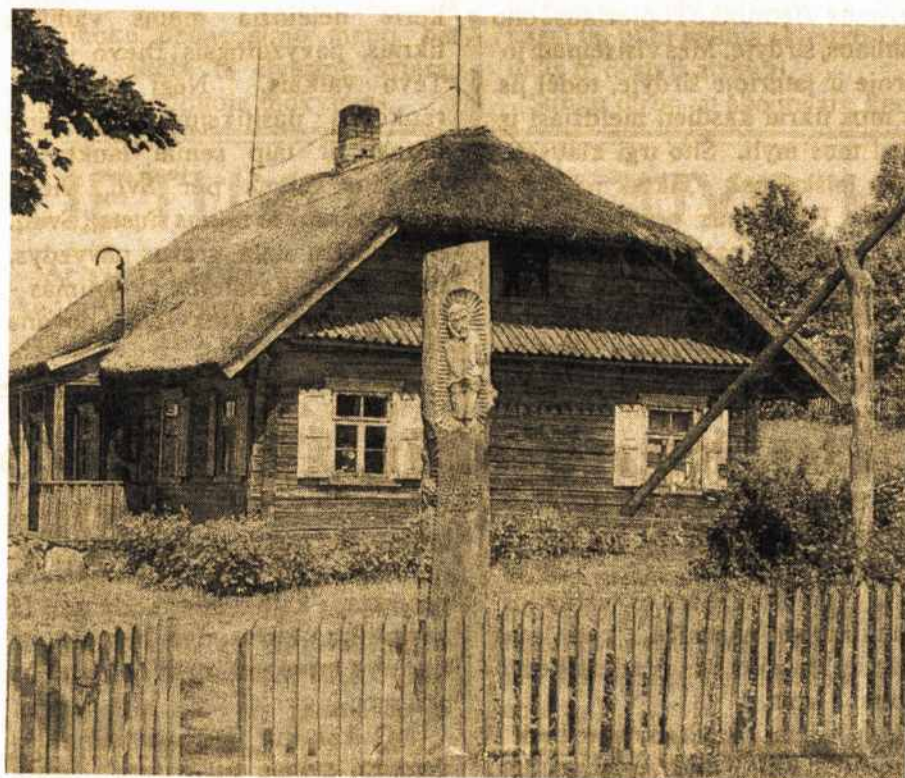
Melbourne

Piktintis, gailėtis ar liūdėti?

Aurelija M. Balašaitienė

Nuo to laiko, kai mūsų tėvynainiams atsivėrė durys į laisvąjį pasaulį, išeivija su dideliu džiaugsmu pasitiko ir vaišingai priėmė atvykstančius dainininkus, sportininkus, lepino gimines ir džiaugėsi atsinaujinusiais saitais su daugelį dešimtmečių atskirta tėvyne. Ilgainiui iš Lietuvos pradėjo atvykti gydytojai ir kitų sričių specialistai, norėdami pasitobulinti savo srityse ir tuo kelti Lietuvos mokslo ir pilietinių bei sveikatos patarnavimų lygį. Amerikos universitetuose studijuoja stipendijas gavę studentai, stažuojasi profesūra ir semiasi modernaus mokslo bei metodikos žinių, o mūsų teisininkai bando moderninti Lietuvos teisinę sistemą. Visa tai su išeivijos pagalba daroma Lietuvos naudai.

Džiaugiamės, kad Lietuva yra priimta į pasaulinę olimpiadą ir joje dalyvavo su savo trispalve, laimėjusi net kelis medalius. Tai daug prisidėjo prie Lietuvos garsinimo pasaulyje. Tačiau nepriklausomybės atgavimo džiaugsmui atslūgus, pradeda atsiverti nauja ir nereikalinga spraga tarp išeivijos ir Lietuvos. Esminė priežastis yra ta, kad kai kurie atvykėliai pasirodė negarbingai. Vieni, šeiminkams valandėlei pasitraukus iš namų, apiplėšė savo giminaičius ir dingo be žinios. Lietuvos sportininkės, sėkmingai pasirodžiusios vieno Pensilvanijos universiteto krepšinio rungtynėse, laisvalaikio metu vogė krautuvėje prekes, buvo sulaikytos

Rašytojo J. Bilūno tėviškė

ir suimtos... Kitas atvykėlis svečiuose peiliu subadė šeiminkę. Dar kiti bandė nelegaliai likti Amerikoje, todėl buvo prievarta repatrijuoti. Tokių istorijų girdime, todėl jau bijoma įsileisti nepažįstamą lietuvį į namus... Piktinamės, smerkiame... Bet ar tai teisinga? „Audiatur et altera pars...“

Nesakau, kad tai, ką jie daro, yra gera ir pateisinama, bet taip pat, kaip ir kiekviename teisme, privalome ieškoti pateisinamų aplinkybių, o širdies gilumoje klausiu: kodėl jie taip elgiasi? Juk žinome, kaip komunistinio

antireligiško režimo buvo niekinama Dievo sąvoka ir laužomi Dievo įsakymai, kaip kiekvienam piliečiui buvo kalama į galvą, kad viskas yra „liaudies turtas“, todėl įsigalėjo vagystės, kyšiai, nes kiekvienas jautėsi esąs „liaudies“ dalimi. Viršininkams nematant, ar tai būtų krautuvėje, ar pramonės gamykloje, buvo išnaudojama proga kaip galint daugiau gėrybių pasiglemžti, kartais net ir tam, kad šeimai tektų skanesnis mėsos kąsnelis ar geresnis apavas. Ranka mazgojo ranką, o nuodėmės sąvoka nyko. Gėrio ir blogio sąvokas

nustatė komunistinė partija, atmetusi ir Dievą, ir moralę, pavergusi lietuvį ir fiziškai, ir morališkai. Kiek apsisprendimo laisvės turi kalins? Kitaip sakant, sovietinė sistema susargdino lietuvio dvasią, todėl į tuos, kurie taip elgiasi, reikia žiūrėti kaip į monius ir stengtis juos gydyti geru pavyzdžiu ir krikščioniška meile.

Ar smerkiame aklus, kurčius bei kitus invalidus vien todėl, kad jie nepajėgia taip „normaliai“ elgtis kaip mes, kurie turime sveiką kūną? Lietuvoje yra „dvasios invalidų“, tat reikia ieškoti gydymo priemonių.

Sakoma, kad „kiekvienoje pintinėje yra bent vienas supuvęs obuolys“. Bet ar dėl vieno obuolio išmetame visą pintinę? Užtenka kritikos, užtenka kištis į dabartinės Lietuvos vyriausybės sprendimus, nes neturime jokių pilietinių teisių. Tuo metu, kai Lietuva kentėjo brutaliausią okupaciją, mes naudojome demokratiją laisvėmis, kūrėme savo gyvenimą pagal savo sugebėjimus ir norus. Iš gero gyvenimo pradėdame krypti iš vėžių, staiga pagauti savotiškos „didybės“ manijos, nesilaikyti etiketo, todėl negalima netarti kritikos žodžio, kai mūsų visuomeninių organizacijų vadovai siunčia padėkos ar „pritarimo“ laiškus dabartiniam Lietuvos prezidentui ambasadoriaus pakeitimo proga, tuo pasirodydami netaktiškai ir neorūs. Bet koks diplomato paskyrimas yra suvereninės respublikos prezidentui privilegija ir teisė, ir to komentuoti, pritarti ar pasmerkti neturi teisės joks svetimos valstybės pilietis ir jokia organizacija. Iš viso pradėdama pasimesti: skelbiame gedulą ir kančios mėnesį, bet ignoruojame nepriklausomybės atgavimo džiaugsmą. Kodėl nebuvo sugalvota skelbti vasario-kovo mėnesių „Laisvės džiaugsmo“ mėnesiais? Todėl netenka stebėtis, kad Lietuva pamažu darosi abejinga išeivijai ir nebejaucia entuziazmo, su kuriuo sutikdavo pirmąsias išeivijos „kregždes“. Ir Lietuvoje yra nemažai dvasiškai nesužalotų, inteligentiškų asmenų, kurie sugeba objektyviai vertinti išeivijos elgesį. Kai reikia pagalbos, jie kreipiasi. Kai reikia pamokymo ar patarimo, jie prašo, bet neprašyti nemokykime, be užuojautos nesmerkime, be priežasties naimanuokime ir neliūdėkime.

„T.Z.“

Rytas Lietuvoje prasideda litu

Zvilgsnis į naujuosius lietuviškus pinigus juos plešusių dailininkų akimis

Siandien kai kas iš mūsų rankose jau laikys nemažai priekaištų susilaukusius litus. Juos kūrė dailininkai irgi nėra patenkinti darbo rezultatu. Lietuvos dailininkų sąjungos nario grafiko R. Miknevičiaus, vadovavusio litų projektuotojams, nuomone, atspausdinus pinigus, išliko tik bendra jų kompozicija, o spalvų ir tamsių - šviesių plotų santykiai pasikeitė ir nebeatitinka originalo. Pradėję darbą dailininkai nebuvo informuoti apie pinigų spaudos specifiką. Nevienodas banknotuose ir Vytiš, kadangi litai buvo pradėti piešti tada, kai galiojo vienoks ženklas, ir baigti, kai Seimas galutinai patvirtino kitą.

Dar 1989 metais Istorijos institutas, Dailininkų sąjungos grafikos sekcija ir bankininkai

Rašo Giedrė Bradauskienė

pradėjo kurti slapto konkurso litų projektams sąlygas. Kitų metų pradžioje jos buvo paskelbtos. Iš kelių dešimčių susidomėjusių darbu dailininkų finišavo tik trys atkakliausieji. Jie ir dar keturi pakviesti dailininkai ėmėsi piešti naujuosius lietuviškus pinigus. Iš pradžių buvo manyta išlaikyti senųjų litų stilių, tačiau sumanymo teko atsisakyti, nes pagal pagrindinius pinigų projektavimo principus tikslingiau yra pasirinkti portretus. Pasirodo, veidas yra patikimiausia banknotų apsaugos priemonė: padirbinėjant, kopijuojant pinigus pakanka net ir nežymaus šešėlių nesutapimo su originalu, pasikeičia veido išraiška, ir iškart matyti, kad čia „ne tas

žmogus“.

Tačiau ir portretus pasirinkti nebuvo lengva. Lietuvos prezidentų pritrūko visiems nominalams. Didžiųjų kunigaikščių buvo per daug, o tai sudarė keblumų atrenkant tik dalį jų. Be to, nėra ir tikrų kunigaikščių portretų - pasinaudoti galima tik romantiškų prisiminimų padiktuotais paveikslais, todėl didiesiems (nuo 10 litų) nominalams buvo nuspręsta naudoti Istorijos instituto (V. Merkys, A. Tyla, E. Rimša) parinktus kultūros veikėjų portretus ir banknotų reversus. Mažuosius (1,2 ir 5 litų) banknotus manyta piešti archeologinės, etnografinės, istorinės tematikos motyvais, stilizuotais lietuvišiais ir lietuvišiais, kunigaikščiais. Bet čia nesutarta dėl paprastų dalykų: kokį

kunigaikštį „nuvertinti“ iki 1 lito, kokio amžiaus tas tikras lietuvis vyras. Pagaliau nutarta mažuosius popierinius litus pakeisti monetomis.

Be šitoks sprendimas suardė didžiųjų pinigų seką. Kadangi nenorėta atsisakyti S. Dariaus ir S. Girėno portreto, buvusio ant 5 litų, teko „paaukoti“ Vydūną su 200 litų. Be to, atkrito du premijuotieji litų projektų konkurso laureatai - A. Mondeika ir L. Pocius, piešę mažuosius pinigus.

Pagal dieną šviesą išvyko laimingieji litai. 10 litų autorius G. Jonaitis melsvame banknote pavaizdavo S. Dariaus ir S. Girėno portretą, o antroje pusėje - jų lėktuvą virš bangos tarp Amerikos ir Europos kontūrų. 20 litų piešęs kaunietis J. Tolvaišis pasirinko rausvą spalvą, Maironio portretą ir vaizdą su Karo muziejumi bei Laisvės statula Kaune. Gelsvame 50 litų averse pavaizduotas (Nuketla į 4-tą psl.)

Laiškai šventajam Tėvui iš Lietuvos

Prieš Popiežiaus kelionę pagausėjo laiškų iš Lietuvos. Juose neretai prašoma ir klausiama įvairiausių dalykų. Šv. Tėvas jokių būdu iš viso pasaulio siunčiamų laiškų negali spėti perskaityti - neturi nei tiek laiko, nei galimybių atsakyti ir išpildyti tų visų pageidavimų ir prašymų. Tačiau visi Šv. Tėvo adresu siunčiami laiškai yra rūpestingai registruojami, peržiūrimi, kai kurie net jam pačiam parodomi, aptariami ir jų turiniai per įvairius asmenis ir pagalbines, Popiežiaus žinioje esančias Vatikano įstaigas, jam perduodami. Kai kuriuose laiškuose yra džiugių naujienų, sakysime, žmonės nori ne šiaip vien tik gražesniu rūbu pasitikti šv. Tėvą, bet ir dvasiškai pasirengti, nuplauti savo vidų, atlikti viso gyvenimo išpažintį. Tai sveikintinas ir daugeliui pamokantis pavyzdys. Daugelyje laiškų pasitaiko prašymų, kad šv. Tėvas pasimelstų už Lietuvą. Dera pasakyti, jog pats ne kartą viešai paskelbęs, kad maldose mūsų tėvynę jis prisimena kasdien. Šį savo pažadą jis tikrai tęsia.

Kartais Popiežiaus adresu laiškai atkeliauja ir per rankas, kuriuos kartais atveža į Romą įvairūs keliauninkai. Tokių laiškų pluoštas pakliuvo ir iš Kretingos IV vidurinės mokyklos, kurios mokiniai pasakoja apie pranciškonų vienuolijos darbą, apie susitikimus su jaunimu, teiraujasi apie Popiežiaus sveikatą, kviečia jį atvažiuoti į Kretingą. Mielieji kretingiškiems vaikams galime atsakyti, kad šv. Tėvas mielai jums atsakytų pats asmeniškai, bet taip yra užsiėmęs svarbiais bažnyčios reikalais, kad užtenka jau paklausti radijo ar paskaityti laikraštį ir jūs sužinosite, jog Popiežiaus sveikata šiuo metu yra tikrai gera, nes kaipgi jis štai ką tik šiomis dienomis būtų galėjęs keliauti į savo 59-ąją kelionę užsienin - į Ispaniją, iš kurios grįžus, rugpjūtį jau laukia kita kelionė į Ameriką, po kurios jis rugsėjo mėnesį rangiasi atvažiuoti visai netoli jūsrų, kretingiškių, į Siluvą. Ten tikriausiai daug kas iš jūsrų miesto bei parapijos važiuosite susitikti su šv. Tėvu, kartu su juo pasimelsti prie Siluvos Marijos. Labai gražiai Kretingos VI-a klasės moksleiviai - Aurimas, Vaida, Indrė, Mindaugas ir kiti - užbaigė laišką, kur tarsi atspėjo, jog Popiežius ketina aplankyti Kryžių kalną Lietuvoje, tad ir jie rašo apie kryžius:

*Stovi kalnas, įdubęs, įlinkęs,
Ilgametės prislėgtas naštos,
Ne didingais jis puošias paminklais,
Vien tik simboliais Kristaus
kančios.*

*Stovi kryžiai, kryželiai mediniai,
Klausos vėjo gūžiosios dainos.
Girdi skausmą brangiosios Tėvynės,
Guodžia širdį tautos pavergtos...*

Kun. K.J. Ambrasas

Mažieji moksleiviai savo piešinukais, eilėraštukais ir dar nelabai įgudusia ranka parašytuose laiškuose nuoširdžiai pasakoja šv. Tėvui savo džiaugsmus ir rūpesčius, klausia patarimų ir vienas per kitą vis prašo maldų, dvasinės pagalbos. Šiems kretingiškiems vaikams galime padėkoti už tą mielą nuoširdumą, kuriuo jie taip atvirai, patikliai kreipiasi į šv. Tėvą. Jis paskutiniu metu ypač daug galvoja ir meldžiasi už Lietuvą, kurią taip myli, kad net mokosi lietuviškai, jog atvažiuavęs galėtų prabilti mūsų gimtąją kalbą ir pradžiuginti nelaimių sugeltas lietuviškas širdis. Mielieji kretingiškieji ir visi Lietuvos vaikai, žinokite, kad mes visi esame Kristaus Vietininko Popiežiaus Jono Pauliaus, širdyje. Mes visi telpame jo geroje ir jautrioje širdyje, todėl jis už mus tikrai kasdien meldžiasi ir labai mus myli. Šito irgi klausėte savo laiškuose. Tikrai ne vien turime Popiežiaus prašyti maldų, pagalbos, bet ir patys turime už jį melstis, kad dangus jam duotų užtektinai jėgų pasiekti Lietuvą, suteiktų stiprybės nešti didelių

rūpesčių užgriuvusius jo ir taip jau senatvės slegiamus pečius. Mes visi, ypač vaikai, turime kasdien pasižadėti ir stengtis būti geresni savo Tėveliams, mokytojams, kuo nors padėti silpnesniems, vargingiau už mus gyvenantiems. Kasdien turime ne tik pasižadėti ir būti klusnesni, taikingesni, mandagesni. Tikrai svarūs savo viduje, apvalę širdis nuo visokio purvo galime drįsti artintis prie šv. Tėvo, kuris jau taip netrukus turi pasirodyti Lietuvoje. Mielieji vaikai, šv. Tėvą pradžiuginkime savo dažna ir nuoširdžia malda, savo broliukus ir seseris savo dėmesiu; jautrumu pagerbkime vyresniuosius; ryžtingai taisykim savo blogą elgesį, ištrinkim iš savo širdžių pyktį, melą, neskaistumą ir kitus blogumus, kurie neleidia mums vadintis tikrais, pavyzdiniais Dievo ir šv. Tėvo vaikais. Negi tuščiomis rankomis pasitiksime tokį didį, brangų ir taip seniai lauktą iš dangaus mums per Švč. Dievo Motinos rankas mums siųstąjį Svetį. Svari mūsų siela, gražus pavyzdys, doras mūsų kasdienis gyvenimas - tebūna mūsų kiekvieno dovana Brangiajam Svečiui.

Lito kančia ir iš Seimo gyvenimo

Vytautas Landsbergis

Lietuvos banko valdybos pirmininkas paskelbė, kad nuo birželio 25-osios bus pradėta keisti talonai į litus.

Tuo baigiasi lito kančia ar bent pirmoji stadija, labai susijusi su keista ankstesnės Lietuvos banko vadovybės veikla. Kairieji rėmė tą veiklą, Lietuvos finansų ir lito žlugdymą, kol atėjo į valdžią. Tada pasakė: mairas gali eiti. Pakeitė banko valdybą, tiesa, socialdemokratams įnirtingai priešintis; o nauja banko valdyba galų gale parengė lito įvedimą. Pusmečiu vėliau, negu buvo nutaręs pirmasis Lito komitetas. Tuo sprendimu antrasis Lito komitetas užbėgo už akių Seimui, kuris dar turėjo svarstyti svarbius dalykus. Ar daugumiečiai žinojo, kad taip įvyks, ir todėl buvo apgaulingai parėmę opozicijos siūlymą, ar nežinojo ir dabar turi patys supykėti?

Vis tiek tai smagi naujiena, laukta su rūpesčiu, kaip bus, kada bus. Ir dabar dar - kad tik nesukliudytų piktos jėgos. Joms jau labai norėtųsi, kad Lietuva ilgainiui neišsikaptų iš finansinės makalynės, kurią mums padarė per mūsų pačių banką. O dabar ateina litas - taigi daugiau nepriklausomybės.

Smagi naujiena lyg tyčiom buvo suderinta su bjauria naujiena. Taip įvyko Seimui patvirtinus vieną dokumentą - nei įstatymą, nei nutarimą, o tą susuktą „krypčių“

projektą, kaip atimti žemę iš savininkų, kurie dar nespėjo ar kuriems buvo vilkinant neleista jos atsiimti.

O kai kur jau atiminėja iš žmonių, pernai atgavusių! Sako, dabar kita politika, dabar imam atgal bendrovei. Ką ten begali kokia senutė, negi pasipriešins atgijusiai kolūkio valdžiai, nepaisančiai jokių įstatymų.

Opozicija ne senutė, bet vėl negi mušis kaip Japonijoje, todėl irgi neįstengė pasipriešinti liaudies išrinktai Seimo daugumai.

Juo labiau - esant abipusei pakiliai nuotakai, paskelbus apie litą.

Tai gal iš tikrųjų LDDP taip suderino, kad gera žinia stebėtų daug blogesnę? Būtų labai gudurūs, bet juk ir yra gudurūs. Gudiškai tariant, „kytri“.

Kažin, ar laukiamo lito šlamesys nušluostys vėl be žemės likusio tremtinio asarą.

Kažin, ar Seimo dauguma išsisuks, kad tik nereiktų įsteigti komisijos, kuri vis dėlto tirs Seimo narių - įtariamų KGB bandradarbių - ryšius. Apgavo rinkėjus ar ne?

Antradienį, svarstant šį projektą, buvo ir juokinga, ir gaila. Po dešimtį kartų LDDP suko vis tą pačią plokštelę: nepakanka dviejų įstatymų, kurie liepia sudaryti tokią komisiją; reikia dar daugiau įstatymų, didesnės „bazės“, kad tik reikalus nusitęstų į kitus metus, vis atidėliojant komisijos sudarymą. Tą siūlė ponai Bendiskas, Vitkevičius, Petkevičius. Arba štai tokia gaida: įrašykim, sako, kad komisija tirtų ne Seimo narių reikalus, bet būtų „dėl visų piliečių“ - taip siūlė LDDP frakcijos narys ir Teisės komiteto

Vatikano finansinis stovis

Birželio 23 d. Vatikane posėdžiavo Šventojo Sosto ekonominių ir organizacinių reikalų kardinolų Taryba, kurią sudaro 12 narių: Vatikano valstybės sekretorius kardinolas Angelos Sodano, Sao Sebastiao ir Rio de Janeiro Brazilijoje arkivyskupas Eugenio de Araujo Sales, Kenijos sostinės Nairobi arkivyskupas kardinolas Maurice Otunga, Filipinų sostinės Manilos arkivyskupas kardinolas Jaime Sin, Koelno arkivyskupas kardinolas Joachim Meissner, Madrido arkivyskupas kardinolas Angel Suquia Goicoechea, Etiopijos sostinės Adis Abebos arkivyskupas kardinolas Paulos Tzadua, Lyono, Prancūzijoje, arkivyskupas Albert Decourtray, New Yorko arkivyskupas kardinolas John Joseph O'Connor, Sydney arkivyskupas Edward Bede Clancy, Los Angeles arkivyskupas kardinolas Roger Michael Mohony ir Popiežiaus vikaras Romos miestui kardinolas Camillo Ruini.

Sios dvylikos kardinolų tarybos pagrindinis uždavinys yra prižiūrėti Vatikano nekilnojamo turto, meno vertybių ir finansinių išteklių administravimą. Po tarybos posėdžio, buvo paskelbtas raportas apie finansinę Vatikano būklę 1992 metais.

Vatikano pajamų ir išlaidų 1992 balanso deficitas siekia 4 milijonus dolerių. Palyginus su kitais metais, balanso deficitas yra kelis kartus mažesnis. Per metus Vatikanas gavo 179 milijonus dolerių pajamų ir aukų, per tą patį laiką buvo išleista 183 milijonai. Ši suma buvo skirta pačios Vatikano valstybės ir Šv. Sosto įstaigų išlaikymui, taip pat iš jos dalinai buvo finansuotos Popiežiaus kelionės ir kai kurios Bažnyčios socialinės iniciatyvos. Vien aukų 1992 metais Šv. Sostui buvo suaukota beveik 60 milijonų dolerių; 14-os milijonų dolerių sumą sudarė vyskupijų mokesčiai, pagal Kanonų Teisės Kodeksą 1271 kanoną.

Tame pačiame raporte pranešama, kad 1992 metų gruodžio 31 dieną Vatikano valstybė turėjo 2.384 tarnautojus ir 897 pensininkus. **LRTV**

pirmininkas prof. Pr. Vitkevičius.

Veltui juos ramino Tėvynės Sąjungos atstovas, Seimo narys A. Kubilius: atsivesit, sakė, kokį KGB majorą arba pulkininką, tas paliudys atpažinęs, kad nebuvot bendradarbiai, ir kvit, jokių rūpesčių. Nenurimo daugumiečiai, susinervinę atmetė net preambulę - įžanginę nutarimo dalį, kurioje vien buvo paminėti du įstatymai, reikalaujantys tą komisiją sudaryti. Gal panaikins ir pačius įstatymus? Tikėkimės, kad ne, kad nurims ir galėsime žengti toliau į teisinę valstybę ir nuodėmių atleidimą. **„L.A.“**

TĖVIŠKĖS AIDAI

18 Henry St., Kensington, Vic. 3031. Tel. 376 7355
LEIDŽIA AUSTRALIJOS LIETUVIŲ KATALIKŲ FEDERACIJA

Redaktorius Kazys Mieladžys. Korespondencijas, straipsnius, skelbimus, prenumeratas siųsti viršuje nurodytu adresu. Prenumeratos kaina metams \$35. Kituose kraštuose \$40. Atskiras numeris \$1.00. Skelbimai už skilties vieną cm. - \$2.00. Nuolatiniams skelbėjams daroma nuolaida. Už skelbimų turinį neatsakoma. Redakcija straipsnius ir korespondencijas talso savo nuožiūra.

Published by E. Sidlauskas
22 Stradbroke Dve.,
St. Albans. 3021
President of the Lithuanian
Catholic Federation

„Tėviškės Aidai“ yra vienintelis Australijos lietuvių katalikų laikraštis. Visi juos remkime. Iš anksto prisiųskime prenumeratos mokestį, įrašykime „Tėviškės Aidus“ į savo Testamentą. Katalikiška spauda reikalinga visada!

„Esu tik sėjėjas Viešpaties lauke“

Buvęs komunistas - dabar tikybos mokytojas Lietuvoje

Sunkiai keliasi Lietuva iš komunizmo griuvėsių. Vis kalbam, kad krentam į ekonominės duobės dugną, svarstom, kaip iš jos išlipti, tik kažkodėl mažai kalbam apie moralinę duobę ir pastangas pakilti iš jos. Dvasinis žmogaus gyvenimas, tikrosios amžinos vertybės liko antrame plane. Pilvai, pilvai, pilvai - viską valdo ir viską lemia.

Sunku atkurti suniokotą ūkį, supainiotus nuosavybės santykius, bet dar sunkiau gydyti sužalotą žmogaus dvasią, apsaugoti nuo moralinio puvimo užkrato jautrias vaikų sielas.

Į mokyklas sugrįžo religinis auklėjimas. Šimtai kunigų ir katechetų vėl sėja gėrio ir dvasingumo daigus ateizmo nusiaubtoje raudonoje dykumoje. Trūksta šiam darbui mokytojų, nes tas, kuris prieš keletą metų vaikus įtikinėjo, kad nėra Dievo, kad jie viso labo tik labiau išsivystę beždžioniukai, kažin ar išdrįs dabar kalbėti priešingai. Nors gali pasitaikyti ir tokių veidmainių.

Religijos pamokos nėra privalomos, ateistiškai nusiteikusių šeimų vaikai gali rinktis alternatyvą - lankyti etikos pamokas. Ir gal jau negrįš tie laikai, kai buvo varžoma sąžinės laisvė, kai už tikėjimą vaikai buvo persekiojami, baudžiami, „perauklėjami“.

Dviejose Prienų mokyklose („Žiburio“ ir II vidurinė) ir Išlaužo devynmetė mokykloje tikėjimo tiesų moko jaunas katechetas Gediminas Olsevičius. Jis nebuvo mokytojas, įsigijo techninį išsilavinimą, dirbo sklandytuvų gamykloje. Kaip ir daugelis jaunų žmonių, buvo komjaunuolis, vėliau - komunistų partijos narys. Ir tai nebuvo apsimetimas dėl karjeros, tai buvo idėjinis nusiteikimas. Seimoje Gediminui niekas neįsikišio tikėjimo tiesų, nesivėdė į pamaldas, neparuosė pirmajai šv. Komunijai. Religinga močiutė bandė vaikui kalbėti apie Dievą, bet jis nesiklausė. Juk mokykloje aiškino, kad religiniais prietaisais tiki tamsūs žmonės.

Gediminas sukūrė savo šeimą. Be sakramentinio palaiminimo. Be Krikšto augino du vaikus.

Dabar jis sako: - Mano atsivertimą išmaldė uošvė. Jos giminėje buvo kunigų, gilios religinės tradicijos. Ir ji labai sielojosi, daug ašarų išliejo, daug meldėsi už mus.

Kartą Gediminas sužinojo, kad uošvė susirgo ir guli ligoninėje. Jis suprato, kad ji kenčia ir dėl jo. Užėjo pasikalbėti pas uošvės brolių kunigą. Ilgai jis diskutavo ir išsiaiškino, kad Gediminas irgi jaučia egzistuojant kitą Būtį, kažką daugiau negu medžiaga. Atsisveikindamas gavo religinės literatūros ir patarimų studijuoti. Jis ir studijų metais domėjosi filosofija, jautė polinkį į mistiką. Giminačio kunigo duotos knygos pradžioje atrodė neįdomios, bet juo toliau skaitė, juo labiau domėjosi.

- Pajutau, kad prieš akis atsivėrė kitas pasaulis, - kalba Gediminas. - supratau, kad aš buvau klaidziamame miške ir staiga išėjau į aiškų kelią. Nežinau kurią dieną tas stebuklas įvyko, kada gavau tą Dievo malonę. Nes tikėjimas ir yra Dievo malonė. Ir Gediminas priėmė pirmąją šv.

Birutė Jonelienė

Komuniją, Santuokos sakramentą, pakrikštijo vaikus. O paskui paklausė Prienų parapijos kleboną monsinjorą Užupį, ar nereikia katechetų. Lankė kursus Marijampolėje, dabar jau antri metai moko vaikus tikėjimo tiesų. Jis taip sako apie savo pasirinkimą: - Tas, kuris klaidžiojo miške ir pagaliau surado kelią, turi parodyti jį ir kitiems. Esu tik sėjėjas Viešpaties lauke ir dėkoju Jam, kad mane pasirinko šitam darbui.

Mokiniai labai mėgsta ir noriai lanko Gedimino pamokas. Jis nesimokė pedagoginio meno, bet vaikai jaučia tą dvasinę šviesą, kuria spinduliuoja mokytojas.

Jis sako:

- Norint duoti, reikia turėti. Eidamas pas vaikus, turiu pasisemti dvasinių jėgų. Reikia laiko malda, meditacijai. Viskas turi būti išjausta. Vaikams svarbu ne ką sakai, bet kaip sakai. Norėtusi, kad kiekviena pamoka būtų mažytis šedevras.

Mokytojas pasakoja, jog dėstyti sudėtinga ir dėl to, kad vaikai ateina iš namų, turėdami nevienodą pasirengimą. Religingose šeimose jie būna gavę tikėjimo pagrindus, reikia tik gilinti žinias, o ateistiškai auklėti net ir vyresniųjų klasių vaikai tikybos pamokose - kaip pirmokai. Būtų geriau, jei klasę pagal tai būtų galima skirstyti į dvi dalis ir dėstyti atskirai.

Sunku dirbti su abejingais, kurie

per pamokas tyli, žiūri kažkur bukais žvilgsniais ir nesuprasi - ar jie girdėjo, ar suvokė, ką sakai. Mažieji tiki kiekvienu mokytojo žodžiu. Jie viską priima į širdes. Bet blogai, jei vaikai namuose girdi ateistų tėvų pajuoką. Vėl atsiranda toks dvilypumas, kaip ateizmo laikais.

Mokytojas turi 23 pamokas savaitėje. Trijose mokyklose dėsto 400 mokinių. Pastebėjo, kad kaime tikybos pamokas lanko visi vaikai, o miesto mokyklose labai nevienodai. Kai kurios klasės beveik visos, o kai kurių - tik keli mokiniai.

Pats savo jėgomis sąmoningai suradęs kelią į Dievą, mokytojas kantriai veda juo ir kitus - klaidintus, luošintus. Supranta, kad tas kelias nelengvas ir ilgas. Ir rezultatus negreit pamtysim. „Aš tik sėju - pjaus kiti“, - sako mokytojas.

„T.Z.“

LIETUVOJE NEBUVO KOMUNISTŲ

Ar sveikas protas galėtų sutikti, kad miškuose nėra medžių, ar upėse vandens. Tad kaip galima teigti, kad Lietuvoje komunistų nebuvo. Algirdas Brazauskas, praėjusį rudenį išleistojo savo knygoje „Lietuviškos skyrybos“, nurodo, kad Lietuvoje buvo didelė komunistų partijos įtaka: „Du šimtai dvidešimt tūkstančių jos narių padauginkime iš trijų arba iš keturių - tai beveik milijonas žmonių, kurie susiję su partija“. Jeigu taip rašo pats Brazauskas, tai kaip galima su jo mintimis nesutikti. Taip teigiant, išeitų, kad visa mūsų beveik penkiasdešimties metų veikla tebuvo kovojimas prieš įsivaizduotą šmėklą. Tuo pačiu, mūsų „veiksnių“ veikėjai tebuvo Don Kichotai, kurie kovojo prieš vėjo malūnus.

Mes žinome, kad buvę komunistai Lietuvoje kepurės pakeitė, bet jie nedingo. Daugelis iš jų ir toliau griaujamąjį darbą tebevykdė. Taip pat ir A. Brazauskas, kuomet pradėjo prezidentinei kampanijai rengtis, tai pradėjo savo komunistinės praeities kratytis. Į A. Čekuolio klausimą per spaudos konferenciją „Kokius buvusios komunistų partijos principus LDDP atmeta?“ A. Brazauskas patetiškai sušunka: „Visus!“ Tiesa, lauktu aplodismentų salėje nepasigirsta. Daugumai, matyt, labiausiai rūpi, ar galima tikėti šių raudonskruosčių žodžiais. nemažai žmonių patikėjo, bet nemažai niekada netikėjo, nors ir gražiausiai suoktų buvusieji (Liet. aidas, 1992.XI.24)“. Išėivijoje jau yra tokių, kurie tiki Brazausko žodžiams, kad LDDP teturi 2% buvusių komunistų. O gal mes nesuprantame, ką tuo jis norėtų pasakyti? Galbūt taip ir yra: 2% buvusių ir 25% tebesančių!

Keisčiausia, kad tie, kurie „laisvinimui“ ir išėivijai vadovavo, pirmieji linkę su Brazausku glebėsčiuotis. Blogiausia, kad mūsų „vadai“ mažai spaudą teskaito (jeigu nėra apie juos rašoma), o reikėtų daugiau žinoti. Ne pro šalį būtų ir apie Brazauską kiek daugiau žinių turėti. O apie jį yra apščiai medžiagos, tik reikia paieškoti. „Dokumentas datuotas 1990 m. gegužės 3; tai Gorbačiovo blokados metais, ir pranešimas iš Gorbačiovo aparato vedėjo Boldino archyvo. Skambino Caplinas (Lietuvos KGB

pirm. pav.). Vakar „Igaliotinis“ (Sakalauskas) susitiko žūklėje su Brazausku. Tas pasakė, kad įvykių smaigalys išeis apie 15-20 gegužės (baigiasi resursai). Išėitis viena: paleisti parlamentą, kadangi dabartinė jo sudėtis Landsbergio ir Prunskienės nuo valdžios nenušalins. Tačiau klausimas, kokių pretekstu. Juo gali tapti duomenys, kaip „Sąjūdis“ falsifikavo rinkimus. (LKP tartum jais disponuoja, bet Brazauskas tyli apie tai)“.

Besišnekančias Brazauskas metė ir tokią frazę: „Paleidus parlamentą, būtina kokia nors valdymo forma. Tebus nors ir prezidentinė. Respubliką reikia gelbėti“. Atkreiptinas dėmesys į „Lietuvos gelbėjimą“, kuriam būtų tikęs net Gorbačiovo smurtinis „prezidentinis valdymas“ („Lietuvos aidas“, 1992.V.27). Iš šios citatos matyti, su kuo jis bendravo ir kalbėjosi, kokią dėmesį jam Maskva skyrė ir kokiais metodais jis norėjo valdžios siekti. Taip pat reikia atkreipti dėmesį, su kuo jis dabar bendrauja ir kuo

Šaudo į vaikus

Austrijos sostinėje Vienoje baigėsi Tautų Organizacijos surengtos pasaulinės Žmogaus teisių konferencijos darbai. Baigta ruošti ir patvirtinta galutinė deklaracija apie Žmogaus Teisių visuotinumą. Konferencijoje kalbėjęs vaikų Fondo - UNICEF - atstovas atkreipė dėmesį į vaikų teisių pažeidimus pasaulyje. Kasdieną pasaulyje dėl nepakankamo maitinimosi ar elementariausių medikamentų stokos miršta apie 35,000 vaikų. Žmogaus teisių pažeidimai silpnųjų, o ypač vaikų ir mažamečių atžvilgiu - (buvo pabrėžta kalboje,) yra viena iš dramatiškiausių mūsų epochos žymių. Karas buvusioje Jugoslavijoje šioje srityje atskleidė naujus baisumus. Sarajeve snaiperiai šaudo į vaikus, kad demoralizuotų suaugusius. Ši žiaurumo apraiška dar kartą patvirtina žmogaus teisių ir vaikų teisių nepaisymą buvusioje Jugoslavijoje. Konferencijos sekretorius Ibrahim Faule pažymėjo, kad Žmogaus Teisių visuotinio deklaratijos ruošime, pastebimas vis didesnis suinteresuotų šalių sutarimas.

LRTV

pasitiki. Aš nenumatau būti „raganų medžiotoju“ ir vaikytis kiekvieną, kuris turėjo partijos bilietą. Bet visai kitas reikalas yra, kuomet Vyt. Petkevičius, buvęs stribas, yra paskiriamas į „Nacionalinio saugumo komitetą“. Nors dabar jis ir bando „Liaudies gynėjo“ vardo išsiginti, bet tai jam nepavyks!

Stai kas rašoma 1988 m. nuplėšiamo kalendoriaus rugsejo mėn. 30 d. lape. „Susiremti su klasiniais priešais čia teko ir tada dar nežinomam rašytojui, liaudies gynėjui V. Petkevičiui. Nemažai aktyvistų tą dieną pakirto negailestinga piktadarių kulka“. Siandien „tada dar nežinomas rašytojas“ jau iš Nepriklausomos Lietuvos Seimo tribūnos turi puikią progą Lietuvos žmonėms papasakoti, kaip pokario metais kovojo už Tarybinę Lietuvą. O dabar dar susipažinkime, kaip AT deputatas, LDDP vadas A. Brazauskas balsus medžiojo: „Prie Balaušo ežero (Ignalinos r.) miško aikštelėje, draugas deputatas lyg gulbinas sukiojosi tarp solidžiai pilnų moteriškių ir bendraudamas su viešniomis rusiškai vis ragino paragauti alučio, gardžių užkandžių („L.A.“ 1992.VI.27)“. Dabar sakoma, kad jis tautos valia išrinktas (20% dauguma). Pažiūrėkime, kas sudaro tą „tautą“? Tai bus tie „kitakalbiai“ (20%), petkevičiai, į jį panašūs ir A. Brazausko knygoje minėti tie, „kurie buvo susiję su partija“. J.Z.

„Draugas“ 1993 m. gegužė

Gyventojų mažėja

Per keturis šių metų mėnesius pirmą kartą Lietuvoje daugiau gyventojų mirė negu gimė. Naturalus gyventojų prieauglis buvo neigiamas - minus 332. Palyginti su tuo pačiu praėjusių metų laikotarpiu, sausio - balandžio mėnesiais gimė 1970 naujagimių mažiau, o mirė 2580 žmonių daugiau.

Kaip pranešė Statistikos departamentas, gegužės pradžioje Lietuvoje gyveno 3 milijonai 746 tūkstančiai gyventojų - beveik 5 tūkstančiai mažiau negu metų pradžioje. Gyventojų daugiau sumažėjo dėl migracijos: per šį laikotarpį iš Lietuvos išvyko 4323 žmonėmis daugiau negu atvyko.

„E.L.“

Tavo auka džiaugsis Lietuva!

IR TAIP BŪNA

Gervazas Maukelė

Dypukai dar tebesilaiko

*Dypukai, įsikibę tvirto kriukio,
Senokai jau plaučius prarūkė.
Tvorų viltinai įsitvėrę,
Svariai ir kepenis pragėrę.
Kai kas, tik žengdamas graban,
suskato*

*Atgauti neprižiūrimą sveikatą.
Dypukai dar tebesilaiko,
Nors kartais ir paūždami be saiko.
Matracus dolerių prikimšę,
Svajoja aplankyti Vilnių, Kauną,
Rimšę.*

*Belaidojant jiems vienas kitą,
Gimtineje kažkas lyg ir nušvito...
Deja, sapnuodami vis gimtą krantą,
Dypukai niekaip nesupranta,
Kodėl Tėvynė, laisvę iškovojus,
Paliko globoje „herojų rojus“ - - -*

North Melbourne, 1.7.93

Faktas, kaip blynas

Melbournio lietuvių namų kuluaruose kalbama, kad, virtuvės riebalais užkimšus visus indų plovimo skysčių nuleidžiamuosius kanalus, tuos riebalus sumaišius su tam tikrais valymo chemikalais, gavosi keli kibirai „aukščiausios“ rūšies „kvapnaus“ muilo, kurį valytojai dabart gailisi nepanaudoję moterų intymaus nusilengvinimo įstaigoje, kur dažniausiai be laiko susimulina vos tik padėtas tualetinis muilas, nei šlapios vietos nepalikdamos.

Uostės ir nugirdęs

Rytas Lietuvoje prasideda litu

(Atkelta iš 1-mo ps l.)

J.Basanavičius. Autorius R.Bartkus reverse manė nupiešti šv. Kristoforą tačiau heraldikos specialistai neleido pakeisti milžino „ėjimo krypties“. Teko apsistoti ties Katedros aikštės vaizdu. Dar daugiau nepatogumų patyrė R.Valantinas, piešęs 100 litų. Reverse reikėjo vaizduoti Vilniaus universitetą iš paukščio skrydžio. Dailininkas užsisakė kraną, pasikėlė jį iš S.Daukanto (jo portretas banknoto averse) aikštės, tačiau... nieko gero neišvydo. Brangiai sumokėjęs už kraną nuomą, kreipėsi į miesto architektus, kad galėtų pasinaudoti kvartalo planais. 500 litų banknote (autorius R.Miknevičius) matysime V.Kudirką ir Amerikos lietuvių dovanotą varpą panoraminiame Nemuno peizažo fone. Ant 1000 litų banknoto (autorius R.Valantinas) bus M.K.Ciurlionio portretas, o antroje pusėje - jo „Karalių pasakos“ reprodukcija. Tas pats dailininkas nupiešė ir 200 litų banknotą, bet nežinia ar bus nuspresta jį spausdinti, o 500 ir 1000 litų banknotų apyvartoje kol kas nebus.

Patys dailininkai, piešę lietuviškus pinigus, už darbą litų negavo. 7 žmonių grupei buvo skirta 4 800 rublių, todėl litų jie laukia taip pat nekantriai, kaip ir kiti piliečiai.

Lietuvos Rytas

Aldona Smulkštienė

labai reikia. Ir remti reikia tuojau! Dr. P. Kisielius Ateitininkų federacijos fondo vajeaus posėdyje pabrėžė: „Jei mes dabar neparodysime ryžtingumo ir idealizmo, tai mes nusikalsime ir savo pašaukimui, ir šūkiui „Omnia instaurare in Christo“. Mes turime remti, ką dr. A. Zygas Lietuvoje jau yra padaręs. Mes turime Lietuvos ateitininkams padėti, nes Lietuvos dvasinis atgimimas įmanomas per ateitininkiją!“

Apie neseniai gautą Berčiūnų stovyklavietę Lietuvos ateitininkai rašo, kad stovyklą reikėtų taip sutvarkyti, jog joje jaustųsi kitokia dvasia ir aplinka, negu buv pionieriams joje šeiminkaujant. Pirmoji ateitininkų stovykla Lietuvoje turėtų auklėti jaunąją kartą ne tik savo prasmingomis stovyklų programomis, bet ir kukliai, jaukiai, gražiai sutvarkyta stovyklos aplinka. Yra būtina pagerinti higienos sąlygas stovykloje, įrengti nameliuose tualetus, dušus, atstatyti telefono ryšį ir t.t.

Jie vietoje dirba ir organizuoja įvairią pagalbą talkomis, bet jų sunki ekonominė padėtis verčia ieškoti išeivijos pagalbos. Berčiūnuose norima atstatyti ir koplyčią, kuri buvo komunistų

susprogdinta.

Ateitininkų rūmai Kaune bus labai svarbūs ateitininkų veiklai ir ateityje, kaip jie yra buvę labai reikšmingi mūsų organizacijos veiklai Lietuvos laisvės laikais. Jie netrukus turėtų būti atgauti, bet ir jiems reikės didelių remontų.

1994 metų vasarą planuojamas Pasaulio ateitininkų kongresas Lietuvoje. Tai būtų Ateitininkų federacijos Lietuvoje įgyvendinimas penktojo kongreso, turėjusio įvykti 1940 m. birželio gale Vilniuje, bet dėl sovietų okupacijos neįvykusio. O jam buvo taip iš širdies ruošta visoje Lietuvoje! Ir dabar, po tiek metų, su koku dvasios pakilimu daugelis dar galės jame dalyvauti! Tai bus išeivijos ir Lietuvos ateitininkų suartėjimas ir Ateitininkų federacijos vadovybės grįžimas Lietuvon.

Kiekvienas ateitininkas, nuo jaunučio iki sendraugio, turėtų jungtis į šį vajų ir skirti jam kuo dosniausią auką. Laikas yra kritiškas ir gyvenimas nestovi vietoje. Tat, norint padėti Lietuvos dvasiniam atsinaujinimui, aukos siunčiamos: Ateitininkų fondas, 12690 Archer Ave., Lemont, IL 60439, USA. Čekius rašyti: Lithuanian Catholic Federation Ateitis, Inc.

„T.Z.“

„Karo belaisviai nebuvo laikomi žmonėmis.

Aš dar atsimenu savo numerį...”

- pasakė į Šiaulius atvykusios vokiečių karo belaisvių delegacijos vadovas Werneris Kuenseris

Jau beveik dveji metai, kai Šiauliuose nebėra, anot sovietmečio menotyrininkų, „išskiliausio meninio akcento“ - paminklo sovietų „kariui išvadotojui“. Vargu ar kas jo pasigenda. Užtat jų, kuriems likimas buvo lėmęs prieš savo valią jį pastatyti, nepamiršo. Tai nesunku buvo pajusti, kai į Šiaulius atvyko didelė grupė buvusių vokiečių karo belaisvių - paminklo statytojų ir jų šeimų narių.

Tai viešnagai paskatino rastas nugriovus „karį išvadotoją“ butelis. Zinutė apie radinį pasirodė Vokietijos laikraščiuose. Werneris Kuenseris pradėjo susirašinėti su Šiaulių tarybos pirmininku Alfredu Lankausku.

Dešimtą valandą ryto savivaldybėje A.Lankauskas pirmasis pasveikino svečius ir pažymėjo, kad jų vizitas neeilinis. Meras A.Salda papasakojo apie miesto dabartį, problemas, kalbėjo apie tai, kad svečiai yra prisidėję ir atstatant teatrą, pabrėžė: „Ką jūs statėt, iki šiol nereikia remontuoti. Būtumėt dar kokius penkerius metus pasidarbavę, miestas būtų tvirtesnis. W.Kuenseris pasidžiaugė nešabloniška susitikimo aplinka ir kad... mergaitės tokios pat gražios kaip anais laikais. „Jeigu kas prieš 50 metų mums būtų sakęs, kad po pusės amžiaus taip maloniai susitikime, nebūtume patikėję... Džiaugiamės, kad galime pasakyti tai, ką jau 50 metų turime širdyje: apie sąlygas sovietinėse karo belaisvių stovyklose. Belaisviai, kurių Šiauliuose buvo apie 20 tūkstančių, neturėjo jokių teisių ir nebuvo laikomi žmonėmis. Tada

gaudavome 60 gramų duonos, 4 gramus sviesto, 17 gramų cukraus ir pusę litro karšto vandens. Buvome visai išsekę“. Jis taip pat prisiminė, kad paslapčia išeidavo iš stovykos ir belsdavosi į lietuvių namus: „Atsiprašau, aš esu vokiečių belaisvis. Aš noriu truputį duonos“. Šiuos žodžius W.Kuenseris ir dabar ištara gražia lietuvių kalba. Svečias perskaitė Vokietijos prezidento Weizsekerio laišką šiauliečiams, įteikė dovanų.

Vienas svečias papasakojo, kaip buvo statomas paminklas: „Didžioji jo dalis buvo iš granito plokščių, atvežtų iš Kenigsbergo, o karys nulieta iš lėktuvų aliuminio nuolaužų. Liejyklą įrengė patys. Ten dirbo apie 110 žmonių. Rusai buvo pažadėję, jog kai padarysim paminklą, paleis namo. Deja, po to dar trims metams ištremė į Sibirą...“

Šiaulių mero pavaduotojas

K.Savinis papasakojo apie vokiečių kapinaites-pievutę, paprašė konkrečių žinių apie ten palaidotus asmenis. „Jūs vieninteliai galite suteikti tikrą informaciją. Istorinė atmintimi rūpinsimės drauge...“

Buvę karo belaisviai apžiūrėjo miestą, padėjo vainikus ant žuvusiųjų Antrajame pasauliniame kare vokiečių ir lietuvių karių kapų. Įvyko spaudos konferencija. Vakare į susitikimą su atvykusiais vokiečiais atėjo ne tik juos artimiaus pažinojusieji, bet ir nemažai jaunesnės kartos šiauliečių. Visi susitikimui buvo nepaprastai nuoširdūs, jaudinantys. Svečiai dar lankysis Kaune, Klaipėdoje, Vilniuje ir, žinoma, buvusiose vokiečių karo belaisvių stovyklose. Tikimasi, kad juos priims ir Lietuvos prezidentas A.Brazauskas.

Leonas Peleckis „L.A.“

Prezidentas dunksteli krūtinėn, o atrodo, jog persišauna koją...

Birželio 12-ąją, kalbėdamas per TV žinių laidą „Panorama“ LR Prezidentas A.Brazauskas pripažino, kad padaryta „organizacinė klaida“ atšaukiant Stasį Lozoraitį iš Lietuvos ambasados Vašingtone. Kadangi jau pusantro mėnesio tai Lietuvoje vertinama kaip akibrokštas ir netgi nusikaltimas, prisipažinimas įdomus nebent tuo, jog pirmą kartą nenoromis prasitarta, kad „specialistų“ piramidė stovi ant vištos kojelės, o užsienio reikalų ministras P.Gylis tėra K.Bobelio, stipriai ir seniai nekenčiančio S.Lozoraičio, marionetė. Televizinių prisipažinimų

iš A.Brazausko padėjo išpešti ir 35 tūkstančiai vien Kaune surinktų parašų už S.Lozoraitį, kaunietės Marijos Garšvienės bado akcija. O geriausiai susidorojimą su S.Lozoraičiu apibūdino Lietuvos ambasadorius prie JTO Anicetas Simutis: „Tai juokingas elgesys. Tai tas pat, nelyginant išsitraukus brauningą, šauti sau pačiam į koją.“

Antra vertus, negalima pernelyg priekaištauti valdančiajai partijai. Tie žmonės sugeba ištuštinti taureles, nušauti fazanus. Mokėjo valdyti ir Societuvą. Kai juos pačius valdė Maskva.

„Kauno Laikas“

ALB KONFERENCIJA MELBOURNE

(Tąsą iš Nr. 26)

Tema - Lietuvos diplomatinė tarnyba ir jos rūpesčiai Prelegentas Dr. Algis Kabaila

Dr. Kabaila, prieš pradėdamas savo temos vystymą, atkreipė susirinkusių dėmesį, kad maždaug už 20 minučių turi atvykti senatorius Short ir jam reikės įteikti Lietuvos valstybės apdovanojimą ir tokiu būdu gal prisieis nutraukti šią programą.

Grįždamas prie temos, Dr. Kabaila pilnai ir teisingai papasakojo priežastis, dėl kurių jis apsisprendė pasitraukti iš Garbės Konsulo pareigų. Savo atsistatydinimo pareiškimą jis išsiuntė į Lietuvą gegužės 3 d. Tas Lietuvoje buvo paskelbta gegužės 7-tą dieną, bet jis dar nėra gavęs iš Lietuvos jokio raštiško pranešimo. Dr. Kabaila taip pat pranešė Australijos Department of Foreign Affairs, kad padavęs atsistatydinimą, nes nori pailsėti. Gavęs malonų atsakymą iš Australijos departamentu su sekmės linkėjimais ir padėka už gerų ryšių užvedimą. Tai pirmas kartas istorijoje, kad buvo užmegsti diplomatiniai ryšiai su Australija. Lietuvos valstybinė šventė, Vasario 16-toji įtraukta į valstybinių švenčių sąrašą. „Deja,“ - Garbės Konsulas pasakė, - „Lietuvos užsienio Reikalų ministerijos darbo būdai dar ne civilizuoti“. Dr. Kabaila vėliau pasakė, kad jis pavargęs ir apsimylęs, kad nebuvo išvykęs atostogų jau ketveri metai. Bet, kad tokiose sąlygose būtų gal ir ilgiau tęsėjęs, jei ne būtų jautęs, kad yra eilė įvykių, dėl kurių reikia reikšti stipriausią protestą, ir jis išvardino apie dešimt tokių netinkamų pasielgimų, blogybės įsigalėjusios biurokratijos.

Tuo metu Apylinkės pirm. Paulius Jokubaitis įvedė senatorių Jim Short su žmona. Dr. Kabaila juos pasveikino ir pasakė kalbėlę angliškai paaiškindamas, kad šį Lietuvos atžymėjimą norėjo įteikti buvęs Lietuvos prezidentas Landsbergis, bet buvo sužinota, kad apdovanojimams Australijos parlamentarams svetimų valstybių atžymėjimais yra tam tikrų suvaržymų, prisiėjo Dr. Kabailai gauti leidimą iš Generalinio Australijos Gubernatoriaus.

Tada Dr. Kabaila paskaitė apdovanojimo dokumentą, kuriame sakoma, kad šitas medalis yra duodamas pagerbimui Lietuvos ir užsienio piliečiams už išskirtinus atžymėjimus dėl Lietuvos laisvės ir nepriklausomybės kovos sausio ir rugsėjo mėn. 1991 metais.

Dr. Kabaila pasakė, kad senatorius Short pilnai to užsitarnavo ir, kad jis turi garbės, Lietuvos vyriausybės vardu įteikti jam šią atžymėjimą. Visiems plojant, jis įsegė jam tą gražų Lietuvos medalį.

Senatorius Short nuolankiai padėkojo už tokį Lietuvos valstybės jam suteiktą pagerbimą, ypatingai, kad medalis yra iš Landsbergio vyriausybės. Savo tolimesnėje kalboje jis apibūdino Lietuvos valstybės sunkumus ir Lietuvos žmonių stiprų dvasinį pasiryžimą tos laisvės siekti. Jis plačiai susipažinęs su Lietuvos sunkiu keliu, kuris vedė į laisvę. Sen. Short paminėjo, kad

gyvenimas ne tik Lietuvoje, bet ir kitose atsikuriančiose valstybėse yra sunkus. Jis palinkėjo, kad Lietuva ilgainyvuotų ir turėtų gražią ateitį.

Cia Krašto v-bos pirmininkas pranešė 30 min. pertrauką. Apie dešimt organizacijų atstovų su Apyl. pirm. Paulium Jokubaičiu nuėjo su Sen. Short į viršų trumpam pasikalbėjimui ir savo organizacijų problemų pareiškimui. Senatorius Short yra opozicijos emigracijos ministras, bet jam buvo pasiskųsta ir apie lietuviškų radijo laidų problemą, dėl dvigubos pilietybės klausimo, kuri ir lieka dar „atvira knyga“. Taip pat dėl pensijų siuntimo į Lietuvą, kurie norėtų į ten persikelti. Kad pensijas siųstų ne čekiais, bet tiesioginiai į banką. Paminėta buvo ir kad reikėtų panaikinti blankų pildymą ir garantijų reikalavimą giminėms atvažiuojant iš Lietuvos aplankyti čia savo giminę.

Senatorius pasižymėjo nusiskundimus ir pažadėjo kiek bus galima tais reikalais pasirūpinti.

Sugrįžus po pertraukos į Jubiliejinę salę, Dr. Kabaila užbaigė savo pranešimą. Dar paminėjo ir Danutės Baltutytės pradėtą reikšmingą projektą Lietuvoje, padedant nuolatinės priežiūros reikalingiems vaikams. Kad į Lietuvą vyksta profesiniai žmonės iš užsienio ir iš Australijos savanoriškai dirbti.

p. Patašius paklausė Garbės Konsulo ar tie asmens pažymėjimai, kurie buvo išduoti, ar jie bus pratęsti? Atsakymas buvo, kad atsakymas gautas - jie baigiasi š.m. liepos mėnesį. Kad pasų konsulas neturi ir negali išduoti, bet galima kreiptis į Lietuvos Vidaus Reikalų ministeriją, kurios adresas: Sventaragio 2, Vilnius.

Gerb. kun. Mikutavičiaus - žodis iš Lietuvos

Sublizgėjo šį kartą kun. Ričardas Mikutavičius savo teze kaip - „svieto lygintojas“. Jis atsirado situacijoje ir nežinojo ar jam atstovauti ir ginti ten esančią Lietuvą, ar tiesiog prisidėti prie kaltinimų. Bet nusprendė šitame pokalbyje išlieti savąjį skausmą. Jam gi teko patirti ne vieną kartą ir ne vieną juodą valandą. Jis į viską žiūri iš krikščioniškojo kelio, civilizuoto žmogaus akimis. Jis žiūri į viską, kas vyksta apskritai istorijoje Europoje, pasaulyje, civilizacijose. Iš to taško,

iš tokios situacijos jis ir kreipėsi į susirinkusius.

Jis neginčijo, kad šiandieninė Lietuvos dabartis verta ir nusipelnusi priekaišto, nes visas antrosios Nepriklausomybės laikotarpis yra pergalių ir pralaimėjimų laikotarpis. Jis pasakė, kad šitas kelias, šitas laikotarpis turi visas vaivorykštės spalvas, nuo pačios balčiausios, t.y. kruvinos, iki juodžiausios - išdavikiškos.

„Viską sudėlioti į jau iš anksto atidarytą stalčių“ - jis pasakė. - „nedrįstu“. Kun. Mikutavičius davė pavyzdį Armeniją, kuriai buvo kažkodėl galima kurti savo konstituciją du šimtus metų, o Lietuva per tris metus, pagreitintai, audringai ginčiuose, rinko du aukščiausius valstybės organus ir turi savo konstituciją; o dabar pagreitintai kuria baudžiamąjį kodeksą. „Stai Lietuva, analogiška tauta pasaulyje!“

Toliau prelegentas pasakė, kad šitas visas Lietuvos kūrybos procesas išstatytas visiems kritikos vėjams, daužant į veidą iš dešinės ir iš kairės. Kad mes esame embrionais, mes esame pradžia. Jis Lietuvą palygino su motina, kuri laukiasi kūdikio. Džiūgauja visa giminė, bet jeigu visa tauta, visa giminė, pradeda kritikuoti būsimą motiną - „nu, gims iš tavęs biauzybė“, Arba - „Tu pagimdysi invalidą, pajuoką visam pasauliui“. Ir jis klausia - „Ar ne per anksti? Žmogus stovi ant kojų ir pradeda pirmuosius žingsnius.“ Čia jis palygina sakydamas: „Kiek kartų mes esame klupę, apsisiusavę, apsiseilėję ir klausia; Ar jums atrodo politikoje taip nėra, negali būti?“

Kun. Mikutavičius priminė, kad mes tapome tris kartus imperijų padalinti ir pavergti. Kiek kartų mums buvo atimta kalba, kiek kartų pararadome valstybingumą. Kiek kartų patekome į absoliučią, atrodė išbaigtą ir galutiną kitų valstybių įtakos sferą; Lenkiją, Gudiją, Rusiją, Vokietiją. „Jei norite“ - jis pasakė - „45, 53 metais į Amerikos veikimo sferą. Kiek tų sferų pražydėjo, kiek melo pralieto?“

Toliau jis mąsto, kad gal katalikybei Lietuvoje nebuvo suteiktas galingas ilgas laikotarpis, kad galėtų šią dvasinį tautos charakterį ramiai formuoti, nors kelių kartų sąmoninamasi. Kad gal lietuviškame pagoniškame etnose, kuris ištikrųjų yra tautos genetinis stiprumas, fondas, tapo suformuotas civilinis lietuvių antspaudas, civilizuoto žmogaus būseną.

Dar vieną aspektą jis paminėjo, tai apie katalikybės grožį ir apskritai koks paliktas bažnyčios Mesijo suvokimas. Jis klausia: „Kas paprastai ateina iš atsivertimo? Agnostikas Augustinas katalikų bažnyčioje niekad nėra pavadintas grįžtamuoju. Ar Darvino agnostikas - jis jau katalikas, jis naujas. Jis religingas naujas žmogus, kuris į katalikybę įneša vystymąsi, pažangą, šviesumą, garbę“. Čia jis dar paaiškino, kad atsivertimas, kaip toks, visuomet yra civilizacija, darbo veiksmas, kuriam duodama tam tikra pasireiškimo erdvė.

Kyla mintis, ar tas gali būti taikoma ir kalbant apie politinį, partinį atsivertimą?

„Dvasininkui“ - pasakė Gerb. Kun. Mikutavičius - „paprastai leidžiama stovėti tame viduryje, kuriam abi pusės atsiveria, išpažįsta save, ieško suartėjimo kelių. Dvasininkas krikštija ir išpažintį priima, o ne diplomatią iš kitų. Stai kodėl dvasininko padėtis itin atsakominga. Jis privalo būti tas, kuris abi puses suveda į tą tašką, kurio vardas Lietuva. Į to taško vietą, kurio pavadinimas yra tautos vienybė.“

Idomų pasiūlymą dar gavome iš Gerbiama Kunigo pafantazuoti: „Na, o kas įvyks, jeigu Lietuva po 10-ties metų įsijungs į Europos bendriją, o išeivija liks šalia? Na, o kas tada bus, jeigu vietoje to dar būtume gąsdinami ateinančiais ar dar kitais metais Lietuvos įstojimu į naują, trijų Pabaltijos valstybių bloką? Ir tas vyksta, lėtai kuriama po užuolaidom, bet tai vyksta. Ar sakykime su ištisa, pamatuota ar nepamatuota, bet vis dėlto ne kūrybine kritika mes neįruošime tautos laivo“. Ir jis vėl grįžo prie idėjos ir tikėjimą tautos sąžinei, į taos protą, į genetinį fondą.

Kunigas Mikutavičius sakėsi pažįsta visą eilę svarbių, protingų, galingų, veiklių žmonių, kurie šiandieną Lietuvos sąlygose formuoja tautos sąžinę ir sąmonę ir tai vyksta ištisai. Kad tokių posėdžių, kaip čia šiandieną, Lietuvoje vyksta minimum šimtas. Ginčai, diskusijos, priekaištai, atsinaujinimas ir giluminis svarstymas. Jis stebisi visu tuo, kas plūsta į Lietuvą iš pasaulio minties lobyno. Tikėdamas į genetinį fondą jis tikrai mano, kad ta inertiška masė bus išjudinta ir ji duos produktą.

Gal tai bus penktas Lietuvos prezidentas, gal tai bus aštuntas Seimas, bet jis galvoja, gero iš to išeis. Ateis tik tada, kada tas pirmas apsisukimas įvyks, nors jis vyksta, bet sunkus. Jis pasakė, kad mato tą iš Garbės Konsulo, bet gėdingas. „Baisu buvo klausytis“, - pasakė kunigas. „Bet mes turime savo Užsienio Reikalų ministrą ir pašto ženkle antspaudas - Kaunas, be rusiško užrašo. Jau tai pergalė, jau tai pradžia, pasveikinkit, pasidžiaukim“.

Gerb. Kun. Mikutavičius turi po dvi, kartais po tris paskaitas Lietuvoje aukščiausio rango auditorijose ir jis sako, kad yra sunku kartais prakalbinti žmones, kurie turi sutupėtą, išsaugotą, ilgai gintą ir tvirtintą poziciją. Čia jis į visus susirinkusius kreipėsi su prašymu sakydamas: „Mums nebus duota brangesnė žemė kaip Lietuva ir nebus į lūpas įdėta švelnesnė (Nukelta į 6-tą psl.)“

ALB Krašto valdybos pranešimas

Australijos spauda praneša, jog buvęs sovietų diktatorius Gorbačiovas, antroje šių metų pusėje lankysis visose Australijos valstijų sostinėse, kur skaitys paskaitas tarptautinių reikalų temomis.

Krašto valdyba ragina Australijos lietuvių reaguoti į Gorbačiovo atsilankymą, išnaudojant progą jo vizito metu iškelti į viešumą faktą, jog buvęs sovietų lyderis neša visą atsakomybę dėl 1991 m. sausio 13 d. Vilniuje įvykusių žudynių, kai sovietų kariniai daliniai nušovė ir tankais sutraikė 13 nekaltų Lietuvos laisvės gynėjų.

Gorbačiovas meluoja tvirtindamas, kad karinė akcija

prieš lietuvių Vilniuje buvo surengta vietine iniciatyva, be jo žinios. Jis niekad viešai neišreiškė apgailestavimo dėl šio įvykio ir nenubaudė nei vieno nekaltų lietuvių žudiko. Todėl visa kaltė ir atsakomybė už šios smurto akcijos įvykdymą priklauso Gorbačioviui, kuris gerai žinojo kas darėsi Vilniuje.

Krašto valdyba ragina Apylinkių valdybas, seniūnijas, lietuviškas organizacijas ir pavienius tautiečius, prieš ir laike Gorbačiovo lankymosi Australijoje, priminti australiečiams vietinėje spaudoje, jog daugelio liaupsinamo „Gorby“ rankos yra suteptos nekaltų lietuvių krauju.

ALB Krašto valdyba

Gera remti, kai žinai, ką remi

1992 m. buvome užkviestos į Panevėžio katalikų mergaičių mokyklą. Ten buvo šventinamas kiemenaujai pastatytas Rūpintojėlio paminklas. Šioje šventėje buvome labai nuoširdžiai priimtos, supažindintos su visais garbingais svečiais, mokytojais, mokinėmis, jų auklėtojomis - vienuolėmis, Panevėžio vyskupu Juozu Preikšiu. Darbštusis tos mokyklos direktorius Algis Grinevičius aprodė mokyklos patalpas, įvairius meno kūrinius, mergaičių darbus, Lietuvos garsiosios audėjos Klementinos Gudonytės audinius. Iš jos rankų ir mes gavome po juostą. Mokinės mus pavaišino skaniais užkandžiais, pietumis bei vaisių sunkomis ir pyragais. Įvairių dainų ir šokių programa vyko sodelyje, kur ir užbaigėm tos dienos iškilmes.

Ši mokykla rusų okupacijos metais iš vienuolyno buvo atimta, bet atgavus laisvę, vėl sugrąžinta. Vienuolėms patiko direktoriaus geras darbas, ir prašė jo toliau pasilikti. Algis ne tik atlieka gerai savo darbus, bet įdeda ten ir savo širdį. Jam rūpi, kad netik šiandien gerai sugyventų, bet kad ir baigę mokslus mokinės būtų pavyzdingos motinos, žmonos, draugės, slaugės, kad jostaptų laisvostėvynės sargais. Algis buvo išsivežęs mokines į Vokietiją, kur užsidirbę pinigų nusipirko autobusiuką ir sunkvežimiuką ūkio darbams palengvinti, pagreitinti. Autobusiuku vežioja mokines, kur tik reikia, vežioja į ekskursijas, parsiveža reikalingų daiktų. Ir mums teko dalyvauti tokiose ekskursijose: pamatėm daug istorinių bažnyčių, paminklų bei gamtovaizdžių. Pamačius ir patyrus tą jų darbą ir užsidedimą, panorau ir aš jiems padėti. Liet. Namų klubo pirm. V. Bosikiui sutikus, verdu sekmadieniais pietus, kai kas nors atsisako. Jau buvo dvi progos. Per p.p. Metrikus buvo pasiūsta 350 dolerių. Cituoju dalį padėkos laiško: „Ačiū Jums už viską: už rūpestį, labdarinius darbus, norą padėti mums ir Lietuvai. Gavau per p.p. Metrikus 350 australiskų dolerių. Sirdingai dėkoju visiems, prisidėjusiems prie lėšų rinkimo. Visos mokyklos mokytojų ir moksleivių vardu, AČIŲ! Labai malonu buvo priimti mokykloje ponus Metrikus. Aprodėme mokyklą, internatą, kabinetus, papasakojome apie mūsų vieklą. Kiek žinau iš giminių, jie labai gražiai atsiliepė apie mokyklą. Tikrai labai gaila, kad po poros savaičių visai netikėtai sužinojome apie pono Metriko mirtį Druskininkuose. Tebūna Jam lengva Lietuvos žemelė. Amžina atilsį Jo vėlei.

Šių metų birželio mėn. 18 d. mokykloje bus vėl jau tradicija tapusi šventė, kurią pavadiname „Seimos šventė“. Šioje šventėje dalyvaus mokinių tėveliai, mokytojai, moksleivės ir mokyklos svečiai. Zada dalyvauti ir mūsų ekselencija Panevėžio vyskupas Juozas Preikšas. Į šią šventę pakviečiau ir Janiną Valaitienę. Zadėjo dalyvauti. Šios šventės bus šventinamas tikybės kabinetas, kuris buvo įrengtas Melbourne Katalikų Moterų Draugijos ir Jūsų aukotomis lėšomis. Mes naujai

atremontavome klasę, gražiai sutvarkėme „Liaudies Skulptorius“ (tas, kuris išdrožinėjo Rūpintojėlį) išdrožė labai gražų kryžių. Pastatėme naujus baldus, užuolaidas, nupirkome vitražą, „Aušros Vartų Madona“ ir užrašėm, kad šis kabinetas yra įrengtas Jūsų labdaros lėšomis. Taip pat kiemelyje bus atidaryta paminklinė lenta šios mokyklos įkūrėjai, sesei Margaritai Rimkevičiūtei. Mokyklos internate įrengėm klasę - virtuvę ir jau jai nupirkom kai kuriuos įrengimus iš Jūsų prisiųstos labdaros. Šią klasę - virtuvę šventinsime šios šventės metu. Taigi turėtų būti graži šventė. O man rūpesčių per akis. Reikia ruošti šventei ir spręsti visus ūkinius klausimus. Turbūt įsivaizduojate, kaip yra. Smulkiau parašysiu apie viską po švenčių, kai turėsiu laisvo laiko. Š.m. birželio mėn. 28 d. atvyksta iš Lenkijos 20 mergaičių 8 dienoms. Jas reikia priimti, vežioti po Lietuvą ir išlaikyti, nes tiek pat mūsų mokinių išvyksta į Lenkiją. Taigi vėl papildomai rūpesčių. Gerai, kad dar sveikatos pakankamai turiu, tai nėra sunku tokius rūpesčius įgyvendinti.

Monika, man labai norisi sužinoti visų prisidėjusių prie labdaros sekančius duomenis: vardas, pavardė, adresas ir kuo konkrečiai prisidėjo prie labdaros. Jūs man jau nemažai apie tai parašėte, bet man dar adresų ir kai kurių vardų trūksta. Matote, mes norime įrašyti į mokyklos rėmėjų garbės knygą ir pareikšti oficialią padėką.

Toliau laiškas asmeninio pobūdžio. Mano minimos „mes“ yra H. Statkuvienė, kuri šią mokyklą apdovanojo Melb. Liet. Kat. Moterų D-jos vardu, G. Mackevičienė, A. Vyšniauskienė ir aš. Skelbdama šį laišką, noriu parodyti, ką mes darom su uždirbtais pinigais, o tuo pačiu tikiuosi kad prisidėsite prie šio labdaringo darbo ar tai pinigais, ar daiktais. Tikslas yra padėti netik šiai mokyklai, bet ir Rudaminos klebonijai atremontuoti. Iš anksto dėkoju ir duodu savo adresą: M. Sodaitienė, 28 Argyll St., Chadstone, Vic. 3148. Norintieji siųsti tiesioginiai, galite gauti adresus pas mane. MS.

Melbourn Parapijos choro pobūvis

Pobūvis buvo suruoštas Lietuvių Namuose choro vadovo vardadieniui paminėti. Jau 30 metų kai Petras Morkūnas vadovauja Parapijos chorui. Choras gieda kiekvieną sekmadienį per lietuvių pamaldas. Choras atostogauja sausio mėnesyje.

Taip pat buvo paminėtas Zitos Prašmutaitės - choro vargonininkės - gimtadienis.

Dėkojame Melbourne Lietuvių Katalikų Moterų Draugijai už puikios vakarienos paruošimą. Dėkojame ponions už pyragus. Šios ponios padovanojo pyragus: J.

ALB KONFERENCIJA MELBOURNE

(Atkelta iš 5-to psl.)

kalba kaip lietuviška. Mūsų kapaviečių, piliakalnių, upių niekas žemėje nepakeis - nei Ramusis, nei Indijos vandenynas - niekas. Dabar Lietuvoje kūrybos fazė, vystymosi. Ateis, būtinai ateis, aukščiausia vystymosi fazė, tai mes tada atsiminsime tuos, kurie kūrybos fazėje dirbo. Jis klausia kodėl mums šiandien brangus Basanavičius. Ar jis davė lietuvišką konstituciją? Anaipol. Jis kalbą grąžino, jis „Aušrą“ išleido. Prieš „Aušrą“ niekas nežinojo, nemastė, lietuvių kalbos nebuvo. Jis tada buvo kūrėjas, jis buvo didžioji pradžia. Apie šią pradžią mes tik šiandien kalbėti galim. Bet pradžios vyksmui, kūrybos vyksmui, šiandien reikia atiduoti viską, ką galim.

Cia ir baigė savo svarų žodį Gerbiamas Kunigas Ričardas Mikutavičius. Padėties įžvalgumu ir supratimu, atlaidumu ir tiesos supratimu jis palietė visų širdis ir

protą.

ALB Krašto v-bos pirm. Viktoras Baltutis padėjo kun. Mikutavičiui už tikrai prasmingą ir jausmingą žodį. Padėjo melbourniškams ir atvykusiems iš kitų vietovių už gausų dalyvavimą. Padėjo Garbės Konsului, kuris rado laiko ir visą dieną praleido konferencijoje. Dėkingas ir visiems prelegentams ir Lietuvių Namų vadovybei, pirm. Vladui Bosikiui, Apylinkės v-bos pirm. Pauliui Jokubaičiui ir jaunimo Sąjungos v-bai už skanius pietus ir kavutę. Jo supratimu tokios konferencijos naudingos ir, jeigu sąlygos ir energija leis padaryti konferenciją panašiu metu ar anksčiau ir kitais metais.

Manau nesuklysiu padėkodama p. Baltučii visų Konferencijoje dalyvavusių vardu už konferencijos suruošimą ir puikių prelegentų pakvietimą. Gal tik vienos dienos tokiai konferencijai per mažai. Išvados nebeliko laiko.

Senator Jim Short

Shadow Minister for Multicultural Australia, Immigration & Citizenship

&
Assisting the Leader on Ethnic Affairs

LITHUANIA HONOURS AUSTRALIAN SENATOR

Lithuania has conferred on Victorian Liberal Senator Jim Short The January Thirteenth Medal.

The Medal is issued "to honour Lithuanian and foreign citizens for distinguished services to Lithuania in defending its Freedom and Independence".

Senator Short is the only person in Australia to have been so honoured.

The Governor General, Mr Hayden, has granted permission for Senator Short to accept and wear the Medal.

Senator Short received the Medal from the Lithuanian Consul General, Dr Kabaila, at a ceremony in Melbourne last weekend (26 June), in front of members of the Lithuanian Australian community from all States and Territories.

"I am deeply honoured at being awarded The January Thirteenth Medal", Senator Short said.

"I see myself as receiving it on behalf of all those people in Australia, and particularly Australians of Lithuanian origin, who fought for so many years for the restoration of the sovereignty illegitimately stripped from Lithuania by the Soviet Union more than half a century ago".

Senator Short also paid tribute to the significant contribution Australians from Lithuania and the other Baltic nations of Latvia and Estonia had made to the development and cultural enrichment of Australia since the Second World War.

"They have been fiercely loyal and patriotic Australians whilst at the same time peacefully doing all in their power to have independence restored to their homelands", Senator Short said. "The fact that independence was restored two years ago owes much to their unswerving and courageous determination".

Melbourne
29 June 1993

Jankevičienė, B. Kymantienė, A. Mioldažienė ir J. Mičiulienė.

Dėkojame Parapijos klebonui kun. dr. Pranui Daukniui už gėrimus ir už piniginę paramą Chorui. Taip pat dėkojame už paramą ponams Jurgelaičiams ir Antanui Bajorui.

Pobūvis praėjo labai geroje nuotaikoje, buvo sudainuota visas pundas sutartinių dainų, keletas solo dainų. Rytojaus dieną po lietuviškų pamaldų keletas choristų dėkojo už praėjusį gražą pobūvį.

Pobūvyje dalyvavo svečias iš Lietuvos kun. dr. Prano Dauknio

sesutė daktarė Rožytė. Buvo įteikta Dainos Sambūrio knyga: Jubiliejinis Leidinys- „Melbourn Lietuvių Dainos Sambūriui 40 Metų“.

Parapijos Choro valdyba

Metinis „Varpo“ susirinkimas

Melbourn Lietuvių Sporto klubo „Varpas“ metinis susirinkimas įvyks š.m. liepos mėn. 25 d., sekmadienį, 2 val. po pietų, Lietuvių Namuose. Kviečiame visus dalyvauti.

Melb. L.S.L. „Varpas“ valdyba

IS MŪSŲ PARAPIJŲ

Melbournas

Ligoniai. Vytautas Kuncičnas sunkiai serga, gydomas Alfred ligoninėje Intensive Care. Liepos 11 d. jam suteikti Ligonų Sakramentai. Marija Antanaitienė po širdies priepuolio gydoma Monash Medical Centre. Liepos 11 d. jai suteikti šv. Sakramentai, ligonė jau sveiksta. Ernestas Matulionis po operacijos Western ligoninėje jau sveiksta ir išleidžiamas į namus. Petras Mažylis po operacijos jau grįžo į namus.

Julija Kesminienė Morningtone mirė liepos 7 d., giliame liūdesyje liko vyras Tadas Kesminas, vaikai: Emilija, Julija, Antanas, anūkai:

Ona, Pranas, Eglė, Arūnas, Danius, Gintas ir Romas. Po laidotuvių šv. Mišių Morningtono bažnyčioje gausaus būrio artimųjų palydėta į vietos kapines. Teilsisi Viešpaties Ramybėje.

A.†A. Praną Binkų laidojant liepos 12 d. už jo vėlę šv. Mišioms aukojo: P. Alešūnienė, J. Bražienė, O.J. Bratiškai, A. Butkienė, L. Bučelis, M.S. Eimučiai, J.A. Jankevičiai, T.J. Jurgelaičiai, J.L. Kebliai, P. Mažylis, M. Medešienė, J. Mikštas, L. Milvydienė, A. Ročius, J. Sarapinienė, M. Sodaitienė, E.M. Sidlauskų šeima, S.P. Siuškaitė, S. Ribačiauskienė, A. Valkienė, J.M. Venckai, J.V. Žitkevičiai.

Hobartas

Kun. R. Mikutavičius viešėjo Tasmanijoje birželio mėn. 5 dienas. Dvi dienas buvo Launcestone, po to pas Hobarto lietuvius. Svečią iš Launceston miesto (200 km. nuo Hobarto) parsivežė, apgyvendino ir globojo Šiaučūnų šeima. Svečiui nuobodžiauti neteko. Sekančią dieną A. Taškūnas pakvietė apžiūrėti universitetą, kur jis pats dirba. Po pietų ALB V-bos pirm. R. Tarvydas svečią nuvežė ir supažindino su Hobarto arkivyskupu. Vakare vyko rekolekcijų pamaldos šv. Jono bažnyčioje. Mišioms patarnavo R. Tarvydas, skaitymus skaitė A. Taškūnas, auką atnešė R. Vaičiulevičius su dukra. Šv. Komuniją priėmė beveik visi atvykę virš 30 žmonių. Pamokslininkas gražia kalba sužavėjo klausytojus. Po pamaldų bažnyčios salėje vyko vakarienė ir susipažinimas su svečiu iš Lietuvos. Užkandį paruošė Judi Tarvydienė. Pirmininkas tarė žodį, dėkojo svečiui ir įteikė knygą apie Hobartą bei vokelį. Kitą dieną svečias buvo nuvežtas į kalno viršūnę ir netoli miesto esančiame zoologijos sode pamatė Tasmanijos gyvulius. Vakare dar lankė Kantvilų šeimą. Penktadienį išvyko kelionei po kitas lietuvių kolonijas. Dėkojame mielam kunigui už atvykimą, o Magdutei ir Petrui Šiaučūnams už jo globą.

Sporto šventė šiais metais vyks Hobarte, ir sporto klubas „Perkūnas“ su visais lietuviais tam ruošiasi. Ruošimo komitetą sudaro: pirm. M. Kozikas, vicepirm. ir apgyvendinimas - K. Jomantas, sekret. A. Andrikonis ir J. Paškevičius, kasininkas - B.

Sikšnius. Sporto šakų vadovai: P. Šiaučūnas - šachmatai, Teresė Šiaučūnaitė - tenisas, J. Petraitis - golfas, A. Kaitinis - bilijardas, A. Andrikonis - stalo tenisas, A. Dilba - squash, P. Stanwix - krepšinis ir tinklinis, R. Tarvydas - bažnyčia, S. Augustavičius - korespondencija. Komitetas susirenka kiekvieną mėnesį pas p. Sikšnius ir jau aptarė daug dalykų. Salės ir aikštės sportui ir parengimams jau užsakytos, ženklukai, programa ir marškinėliai bus pagaminti. Šventę pradėsime pamaldomis šv. Teresės bažnyčioje gruodžio 27 dieną. Po pamaldų sportininkų ir svečių pietūs hotelyje ir šventės atidarymas. Vakare susipažinimo vakaras. Kitomis dienomis numatoma iškyla laivu, iešminė, Hobarto ledo čiuožyklos savininkas A. Kaitinis kvies pačiuoti ant ledo, o Glenorchy miesto burmistras suruoš klubų atstovų priėmimą. Naujų Metų balius vyks salėje, talpinančioje 400 žmonių. Gros geras orkestras ir bus skani vakarienė. Apgyvendinimui yra daug hotelių-motelių netoli krepšinio salės, o universiteto bendrabutis už 5-6 kilometrų nuo salės išnuomuos kambarį su pusryčiais po \$28 dienai. Kiekvienas klubas turi Hobarto miesto planą su pažymėtais hoteliais-moteliais, ir jau Sydney bei Adelaidės klubai užsisakė sau vietas. Žada atsilankyti ir ALB Krašto valdybos pirmininkas. Klubo adresas: 18 Eleventh Ave., Moonah West, Hobart, 7009. Tel (002)725076 arba Juozas Paškevičius (002)726360.

Tad prašome visus ir iš visur mus aplankyti. Mes pasistengsim jums būti geri ir maloniai patarnausim. J. Paškevičius

Sėdi iš kairės: R. Tarvydas, ALB v-bos pirm., M. Kozikas - „Perkūno“ pirm., J. Paškevičius, S. Augustavičius, B. Sikšnius, Stovi: R. Watson, A. Dilba, K. Jomantas, J. Petraitis, A. Kaitinis. Trūksta P. Stanwix, A. Andrikonio ir P. ir T. Šiaučūnų.

A. † A. Pranas Binkus

Pranas vėžio ligos įveiktas iškeliavo į Amžinybę Melbourne liepos 7 d., giliame liūdesyje palikęs savo žmoną Onutę. Jis buvo giliai tikintis mūsų parapijietis. Kai buvo sveikas, niekuomet neapleisdavo lietuviškų pamaldų, o kasdieną išklaudydavo šv. Mišias ir savo vietinėje bažnyčioje. Pranas priklausė katalikiškom organizacijom: Gyvojo Rožančiaus Broliai, Maldos būreliui, buvo ilgametis „Tėviškės Aidų“ Ekspedicijos savanoris darbuotojas. Jis buvo Lietuvos karys, priklausė LKVS Ramovės Melbourne skyriui, taip pat ilgametis ir Lietuvių klubo narys. Jis buvo aktyvus Lietuvių Bendruomenės narys, visuomet dalyvaudavo lietuviškuose parengimuose bei Lietuvių Bendruomenės rengimuose protestuose dėl Lietuvos laisvės. Remdavo Tautos fondą.

Pranas Binkus į Australiją atvyko pirmuoju lietuvių transportu 1947 m. lapkričio 28 d. Atlikęs darbo prievolę prie tvenkinių statybos, apsigyveno Melbourne, dirbo „State Electricity Commission“ ligi pensijos dienų. Melbourne vedė Adą, kuri po 23 vedybinio gyvenimo metų mirė širdies liga. Po kelių metų susipažino su Onute Briedyte,

tada atvykusia iš pavergtos Lietuvos. Po poros metų ją išsikviečia ir veda, tikėdamasis ilgų, laimingų, sveikų šeimyninio gyvenimo metų. Tačiau vėžio liga pakirto jo sveikatą, nebesulaukė savo 73-čio gimtadienio.

Savo šeimos ir Prano draugų vardu reiškiu gilią užuojautą Prano žmonai Onutei, jo seserims Lietuvoje - Kazimierai Dusevičienei, Gertrūdai Plytnikienei ir jų šeimoms.

Mielas Pranai, tepriglaudžia Aukščiausias Tave Amžinybės padangėje. J. Keblys

Komiteto „Parama Lietuvai“ pranešimas

Siunta Lietuvon

Kaip jau buvo paskelbta, sekantys šio komiteto organizuojami kontaineriai į Lietuvą išvyks iš Australijos pradžioje spalio mėnesio. Norime, kad siunta tikrai pasiektų Lietuvą dar prieš Kalėdas.

Siuo laiku tikimasi, kad persiuntimo kainos ir sąlygos bus tos pačios kaip ir pereitą kartą; būtent didelės dėžės po \$63.00 ir mažesnės dėžės po \$40.00. Kainos pasikeistų tuo atveju, jei transporto kainos ar laivu, ar Lietuvoje bus pakeistos per sekančius kelis mėnesius.

Kviečiu visus jau dabar pradėti planuoti savo siuntinius. Užsakymus dėžių komiteto atstovai didesnėse kolonijose pradės priiminėti gale liepos mėnesio.

Dėmesio Organizacijoms

Organizacijos, norinčios pasinaudoti „Parama Lietuvai“ Komiteto paslaugomis ir pagalba su pervežimo išlaidomis, turi būtinai susisiekti su komitetu ne vėliau kaip iki š.m. rugpjūčio 14 d., nurodant ką, kiek ir kam nori siųsti.

Sio pareikalavimo bus griežtai laikomasi. Komitetas turi žinoti iš anksto, kiek reikia vietos

oficijaliems siuntiniams, kad žinotų, kiek kontainerių užsakyti, ir dar svarbiau, kad žinotų, kiek privačių pakietų bus galima priimti. Žinant iš anksto kiek ir iš kur bus siunčiama, gal bus galima planuoti pakrovimus keliuose miestuose, kaip pav. Sydnejuje ir Adelaidėje ir t.t.

Siunčiant kontainerį, yra labai svarbu žinoti iš anksto, kokia bus paklausa, dėl to, kad jei prisiessiušti nepilnai prikraudą kontainerį, persiuntimo kaina už kiekvieną dėžę smarkiai pakyla, nes vistiek reikia mokėti kaip už pilną krovinį.

Prašau nelaukti iki paskutinio momento susisiekti su komitetu.

Pakartotinai komiteto adresas yra: Komitetas „Parama Lietuvai“, P.O. Box 19, Lyneham ACT 2602.

Primenu visiems, naudojantiems Komiteto paslaugas, kad visas pelnas, kurį komitetas padaro, o jo nedaug, yra naudojamas paramos Lietuvai reikalams.

Padėka

Dėkoju labai nuoširdžiai visiems Sale seniūnijos lietuviams, kurie per Seniūnę p. Eskirtienę paaukojo A.A. dr. kun. Petro Bačinsko atminimui \$60.00 Lietuvos cukreligės ligoniams.

Jūras Kovalskis, Pirmininkas

Aukos Australijos Lietuvių Fondui

\$500 Solicitors Simmonds Crowley and Galvin, kun. Petro Bačinsko paminklas.

\$20 A. Savickienė (245) NSW.

\$25 V. Morkys (50) SA - kun.

dr. Petro Bačinsko atminimui.

\$100 dr. K. Zdanis (400) Vic

- prisiminus šiuos bendruomenės narius, šiais metais mirusius: kun. dr. Petrą Bačinską, Prelatą Petrą Butkų, dr. R. Kavaliauskaitę, Leoną Baltrūną ir Angelę Tamošiūnienę (97m).

Nuoširdžiai dėkoju už aukas.

Vincas Ališauskas

AL Fondo išdininkas

Tranai lenda atgal į avilį

Dabar Lietuvoje vyksta ne tiek ideologinis valdžios kairėjimas ir neokomunistėjimas, kiek buvusio „komunistų ir nepartinių bloko“ įsitvirtinimas valdžios, valdymo ir ekonomikos struktūrose. Buvusieji šiandien stengiasi susigriebti kuo daugiau turto ar patekti į komandinės-korupcinės ekonomikos vadavietes. Ypač ryškiai, atvirai perdalinti ar pasiglemžti turtą siekia kolūkinio kaimo valdininkija, visų pirmą „elitinė“, išskėlusį veidmainingą šūkį: „Žemę tik tiems, kurie ją dirba!“ Kas jau kas, o tiek kolūkiniai valdininkai seniai žemės nedirba ir šiandien patys dirbti bijo. Išimčių, žinoma, yra: tai tie, kuriems likimas lėmė būti prievaizdais, žemės darbų kolūkiuose tvarkytojais, kitų uždirbto turto pasisavintojais. Žemės reformos eiga leido jiems daugiau ir greičiau privatizuoti negu paprastiesiems kolūkiečiams. Šitie bent jau supranta ir žino, kad žemę reikia dirbti patiems, kada ir ką dirbti, kad mokytis turi savo galva, o samdytis tik tiek, kiek pats nesugebi. Jie, ko gero, bus pirmieji stiprūs Lietuvos ūkininkai.

Žemės ūkio reforma nepatenkinta ta elitinė žemės ūkio valdininkijos dalis, kuri buvo skatinama tiek valstybės dotacijomis, tiek ir ordiniais bei medaliais, išskylomis ar užsienio komandiruotėmis, kuriose baltais marškiniais ir rainais kaklaraiščiais pasidabinę žiūrėdavo į tvartuose stovinčią kompiuterizuotą techniką ir mažai ką apie baudžiavinę kolūkių sistemą nutuokiančiam fermeriui aiškino „stambaus žemės ūkio“ privalumus.

Tai šitie pasiruosę visą likusį gyvenimą su paveldėjimo teise ne žemę dirbti, o valdininkauti stambiame žemės ūkyje. O tam reikia daug žemės ir daug tą žemę dirbti galinčių žmonių. Kartu reikia tokių įstatymų, kurie kad ir pamažu, bet garantuotai didelius žemės masyvus sutelktų nedidelės žmonių grupės rankose. Tai jie dirguoja chorui, rėkiančiam apie kolūkių sunaikinimo blogybę: solistai - ideologizuoti kolūkinio kaimo vyr. specialistai, o choristai - tie patys kolūkiečiai, kuriuos greitai jau ne buvęs kolūkio pirmininkas, o bendrovės vadovas, didelio akcijų paketo valdytojas, savininkas,

dvarininkas varys prie darbo. Žinoma, ne už ačiū. Mokės, gal ir nemažai. Svarbu, kad žemę dirbtų tie, kurie ją dirbo, o valdytų tie, kurie valdė. Stai kur žemės ūkio reformos pakeitimų esmė. Į bendrovę net žemės savininkas ateina kaip pajininkas, o išeina pasiėmęs pinigų. Taip vis daugiau žemės atitenka vis mažesniams žmonių būreliui, o savininkai tampa samdiniais.

Smagu klausytis, kaip buvę kolūkinio kaimo valdininkai Seime piktinasi, kad teisininkai, muzikai, ekonomistai ar mokytojai supranta jų siūlomą klastą ir jai priešinasi. Juk iš tikrųjų žemės reforma - tai ne nurodymai, ką kada sėti ir pjauti, ne naujų žemės ūkio kultūrų diegimas, o nuosavybės teisės ir žmonių tarpusavio santykių, pagrįstų šia

teise, atkūrimas; tai panaikinimas baudžiavinių santykių tarp valstybės, pasiskelbusios žemės savininke, kolūkinės valdininkijos, kuriai valstybė pavedė valdyti ir žemę, ir žmones, gyvenančius toje žemėje, ir antrosios pusės - kolūkiečių - kumečių. Taitėisinė ir ekonominė problema, ir mažiausiai ją supranta ar visai nenori suprasti tie, kuriems rūpi išlikti žemės, ūkio valdininkais.

Jeigu Seimas priimtų tokias žemės reformos pataisas, kurios iš buvusių kolūkių per tarpinę bendrovių grandį leistų atsirasti dvarininkų luomui, tegul pradžioje ir kolektyvinių, o jis pamažu transformuotųsi iki individualaus dvaro savininko, tuomet neišvengiamai atsirastų ir tą žemę dirbančių kumečių luomas iš

dabartinių kolūkiečių-bendrovininkų. Kastai-pažanga ar grįžimas į praeitį, nors ir labiau civilizuotą?

Aišku viena: buvusieji tam ir sugrįžo prie valdžios vairo, kad pasiimtų viską, ką galima. Jau dabar matyti, kad jie neturi jokių programų, kaip palengvinti vargingą Lietuvos ir jos žmonių būklę. Ir neturės, nes ne to jie sugrįžo, pasinaudoję sunkia žmonių padėtimi, kuria patys per penkiasdešimt metų ir užprogramavo. Jie gali pagerinti tik savo reikalus - kaip darė praeityje, daro šiandien ir stengsis daryti ateityje. Tačiau bet kokie įstatymai ar sandoriai vienų naudai, pašinaudojant kitų sunkia padėtimi, yra negaliojantys. Kiek tranai besiropštų atgal į avilį, vis tiek praeina jų dienos ir bitės juos papjauna.

Narcizas Rasimavičius (L.A.)

Apie monopolį iš atvirkščios pusės

Noras kuo greičiau sudoroti žmonėse paplitusią ydą iš pirmo žvilgsnio gali būti toks šventas, kad net suabejoti juo nedrąsu. Vis dėlto svarstyti kiekvieną didesnę projektą privalome.

Greta pasiryžimų visai uždrausti alkoholio vartojimą (t.y. lakimą) tam pačiam reikalui skirta ir valstybinio alkoholinių gėrimų monopolio idėja. Ir viena, ir kita jau yra buvę ne tik idėjos pavidalu: sovietų valstybė tą monopolį turėjo, o Andropovas taip nuosekliai realizavo darbo drausmę ir draudimą girtuokliauti, kad blaivutukes moteriškutes milicija ar saugumiečiai traukdavo iš kirpyklų.

Labai nenoriai pripažindamas ką nors neprotingu (toks pripažinimas arti priverstinio gydymo nuo politinių pažiūrų), būčiau linkęs manyti, kad čia yra koks nors aiškus, racionalus interesas. Valstybė tuo monopolium tiesiogiai nesinaudos ir paves jį tvarkyti visai materialioms struktūroms, o jos pačios degtinė nebizniaus, bet išdalins savo įgaliojimus atitinkamoms organizacijoms; kurios iš jų atitinkamos ir tinkamos - nustatys p. „-evičius“, ir kodėl „Lietekai“, o ne „Skarabėjui“, be Mikaldos nesužinosime. Nebent atsimintume ankstesnę licencijų skirstymą ir spręstume pagal analogiją.

Taigi monopolis viso labo būtų alkoholio perdavimas į kitas rankas. Kur garantija, kad ne į tas, kurios Lietuvą girdė visą sovietmetį? Sumanymas tuo būdu papildyti valstybės iždą taip pat išgriebtas iš socializmo lobyno: „girtas biudžetas“ buvo vienas iš tvirčiausių Brežnevo ekonomikos ramsčių.

Ir dar viena kiauylė - siūlymas šitą monopolizaciją derinti su Popiežiaus vizitu. Čia vėl buvusios valdžios įprotis: Pasipudruoti laukiant didelio viršininko. Nederėtų kieno nors interesais išnaudoti visos Lietuvos seniai laukiamą progą ir garbingo asmens vardą. Teisybė, didelius žmonių sambūrius reikia apsaugoti nuo girtų ekscesų, bet tik jau ne tokiomis fundamentaliomis „priemonėmis“ - užteks nurodymų policijai ir prekybos apribojimų keletui dienų.

Blaivininkų draugija turbūt nemoka efektyviai veikti natūraliais draugių metodais ir šituo pareiškimu pasirodo kaip ir valdiškos sistemos atplaiša su centralizuoto valdymo polinkiais. Visuomenė turėtų iš anksto apsižiūrėti, kad su privačiais prekyautojais derėtis ir tvarkytis daug lengviau, nes jie nesislepia po valstybės skėčiu.

Yra ir kitoks monopolio pavojus: tam tikrais momentais monopolistui gali kilti pagunda atsakyti pusės pelno ir užpilti Lietuvą pigiais svaigalais. (Jau irgi būta). Monopolis neatstos tikslų, visuomenei ir verslininkui reikalingų šios srities taisyklių, kurių neturime ir kurių būtinai reikia.

Ką gi, ne viskas šventa, kas pamaldžiai atrodo.

Valentinas Ardzūnas (L.A.)

Nauja Baltijos kiltis Avuteil?

Apie svetimybių gausą Lietuvos spaudoje su liūdna šypsenele

Užtrukau užsieny keletą dešimtmečių, o kai atėjo laikas sugrįžti į Pabaltijį, išsigandau, kad nesusikalbėsiu su savaisiais savo gimtinėje. Ir kaip nustebau, kad tėviškėje nereikėjo vartoti rankų bei pirštų ženklų, o aš viską supratau! Patekau į naują kiltį, kurios barbarybių šnektą tiko kone visam pasauliui, jau nekalbant apie Ameriką. Žemiau aš pateiksiu šios baltiškos „naujakalbės“ pavyzdžių.

Postsovietinė (eskaluotina akseleracija: postvestuvinė, postkarinė, postgulis) epocha inauguruota brifingais, daižestais, pachmielu. Strateginis aljansas eksponavo sąmonės plokštumą, konceptualizavo operatyvų kolapsą. Mače subjektai startavo, konfliktavo, finišavo, autsaiđerius dreifavo. Adekvati nacija verbalizavo komunalinį, fetišinį aukcioną, reglamentavo nuvorių garbaiterių prizus. Korumpuoti turai reizais disponavo inovacinius aizbergus, liumpenizavo klozetus. Debių bosų asociacija dopingą kuruodama bolatiravosi. Fermoje ažiotažas: dotuoti sponsoariai rakursais konversavo produkciją, strichavo rezultatyviausius

produktus. Animaciniai prizininkai preskonferencijoje parafavo komfortinius slengus. Respektabili persona batalijų peripetijose ekstramaliai šokiravo benefiso donorus. Konsultuotas bumų piko spikeris delimitavo faktografišką stresą. Bazuoti gangai operavo playbojų displėjus, katapultavo prioriteto imidžą (žinomo rašytojo įvaizdžiu - „įmyžą“). Viktorinių titrų respondentai raute iniciavo fermerių bliužą. Abreviatūra koregavo asocijuoto kroso presingą. Morgo servisas siucidiškai divertifikavo reketininkų reliktyvų bukletus. Karambolio trilerio šou sertifikuoti arbitrai permanentiškai degustavo aksecorių tandemų prezumpciją.

Visas pasaulis privalo šlovinti „elitinę“ avuteil kiltį, nors ir atbulai raidžiuotą!

Antanas Musteikis (T.Z.)

Per paskutinį dešimtmetį Amerikos naujokų į kariuomenę šaukimo tarnyba negalėdama atskirti vyrų nuo merginų, vietoj vyrų, pasiuntė kvietimus merginoms 139,690 kartų.

Kvailys, kurio sesuo ištekojo už direktoriaus, - jau nebe kvailys.

SYDNĖJAUS LIETUVIŲ NAMUOSE

16-18 EAST TERRACE, BANKSTOWNE. (TEL: 708 1414)

Klubo valandos:

Pirmd., trečiad., ketvird., 5 - 10 val.

ANTRADIENIAIS KLUBAS UŽDARYTAS

Penktadieniai 5 - 11.30 val.

Šeštadieniai 2 - 12.30 val.

Sekmadeniai 12.30 - 10 val.

VALGYKLA VEIKIA:

Trečiad., ketvirtad., penktad., ir šeštad nuo 6. val.

Sekmadeniai nuo 1. val.

Skanus ir pigus valgis KIEKVIENĄ TREČIADIENĮ NUO 5.30 iki 8.00 val.

ŠVEDISKAS STALAS. SMORGASBORD.

Kaina \$4. Kviečiame visus.

Šeimos šventės, gimtadieniai ar kas panašaus. Kodėl ne Lietuvių Namuose?

Kodėl nepasiteirauti?

Skambinkite 708 1414.